जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी

अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष

जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी

जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी यांची कथा ही नऊ मुलांपैकी दुसऱ्या मुलाची आहे. लहानपणीच, आपल्या भावंडांसोबत खेळताना, त्यांनी सांघिक कार्याचे महत्त्व शिकून घेतले आणि समजून घेतले.

जोपर्यंत तो जिवंत होता, तोपर्यंत त्याने कठोर परिश्रम केले आणि प्रत्येक कार्य शक्य तितक्या सर्वोत्तम पद्धतीने पूर्ण केले, कारण त्याला असे शिकवले गेले होते की जर एखादे कार्य करण्यासारखे असेल, तर ते शक्य तितक्या सर्वोत्तम पद्धतीनेच केले पाहिजे.

ही कथा आहे त्या तरुण आणि उत्साही माणसाची, ज्याला जग अमेरिकेचे पस्तीसावे राष्ट्राध्यक्ष जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी म्हणून ओळखेल.

जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी

अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष

पैट्रीसिया

मराठी: अश्विनी बर्वे

२५ नोव्हेंबर १९६३

सहा तपकिरी घोडे तिरंग्यात गुंडाळलेली एक शवपेटी वाटेने एका लहान टेकडीकडे ओढत होते. मंद आवाजात ढोल वाजत होते.

शवपेटी घेऊन जाणाऱ्या तोफांच्या गाडीच्या मागे, एक सैनिक राष्ट्रपतींचा ध्वज घेऊन चालत होता. दुसऱ्या एका सैनिकाने स्वार नसलेल्या एका काळ्या घोड्याचा लगाम धरला होता, आणि त्याचे रिकामे नाल रकाबांमध्ये उलटे ठेवले होते, जे एका योद्ध्याच्या मृत्यूचे प्रतीक होते.

जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी या महान व्यक्तीला आदरांजली वाहण्यासाठी अनेक देशांतील लोक तोफांच्या रथाच्या मागे चालत होते.

जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी यांचा जन्म १९१७ साली झाला. ते त्यांच्या कुटुंबातील दुसरे अपत्य होते.

जोसेफ पहिला मुलगा होता, त्यानंतर जॉन. जॉननंतर रोझमेरी आणि कॅथलीन. त्यांच्यापाठोपाठ युनिस आणि पॅट्रिशिया. मग जीन आणि रॉबर्ट आले.

जेव्हा सर्व भाऊ-बहिणी एका रांगेत उभे राहिले, तेव्हा ते आठ पायऱ्यांच्या शिडीसारखे दिसत होते. नंतर, जेव्हा सर्वात धाकटा भाऊ एडवर्डचा जन्म झाला, तेव्हा ते नऊ झाले.

त्यांचे कुटुंब खूप एकोप्याचे होते. मोठे भाऊ धाकट्या भावंडांची काळजी घेत असत आणि ते सर्वजण एकत्र विविध खेळ खेळत असत.

मोठी मुले टच फुटबॉल किंवा टेनिस खेळत असत. ते चांगले पोहणारेही होते आणि कधीकधी पोहण्याच्या स्पर्धांमध्येही भाग घेत असत.

'जर एखादी गोष्ट करण्यासारखी असेल, तर ती उत्तम प्रकारेच केली पाहिजे,' असे त्याचे वडील नेहमी म्हणायचे.

ते सहसा उन्हाळा मॅसॅच्युसेट्समधील केप कॉडवरील हयानिस पोर्टमध्ये समुद्रात पोहण्यात आणि नौकाविहार करण्यात घालवत असत, आणि याचमुळे त्याच्या मनात समुद्राबद्दल प्रेम निर्माण झाले.

त्याच वेळी, दुसऱ्या महायुद्धाची धग समुद्र ओलांडून अमेरिकेपर्यंत पोहोचली.

जॉन केनेडी नौदलात भरती झाले. पेट्रोल टॉर्पेडो (पीटी) बोटींबद्दल शिकण्यासाठी त्यांनी नौदल शाळेत शिक्षण घेतले . पीटी बोटी ह्या जास्त वेग आणि लढाईसाठी बनवलेल्या लांब, अरुंद बोटी होत्या.

शालेय शिक्षण पूर्ण झाल्यावर जॉन केनेडी शिकण्यासाठी हार्वर्ड विद्यापीठात गेले.

हार्वर्डमधून पदवी घेतल्यानंतर, त्याने थोड्या काळासाठी स्टॅनफर्ड विद्यापीठातही शिक्षण घेतले.

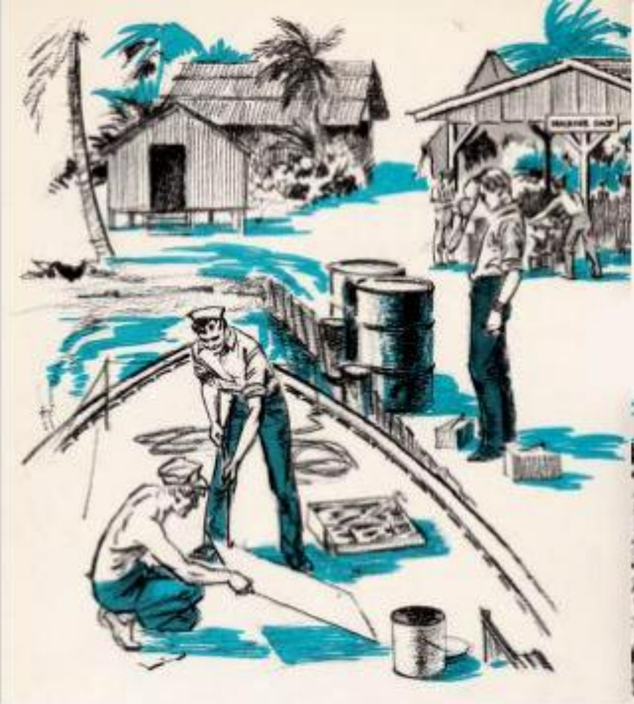
ती बोट लढाईत वापरली गेली होती आणि खूपच घाणेरडी झाली होती.

मोठे उंदीर बोटीच्या डेकवरून धावत होते आणि लहान काळे सरडे बोटीच्या पुढच्या भागावर चढत होते. बोटीची इंजिनेसुद्धा बिघडली होती आणि त्यांना दुरुस्तीची गरज होती.

लेफ्टनंट झाल्यावर जॉन केनेडी यांना दक्षिण पॅसिफिक महासागरातील बेटांवर पाठवण्यात आले. तिथे ते एका पीटी बोटीचे प्रमुख होते. सर्वजण त्यांना "स्किपर जॉन केनेडी" म्हणत असत.

त्याने आणि त्याच्या खलाशांनी त्यांची बोट, पीटी १०९, पाहिली.

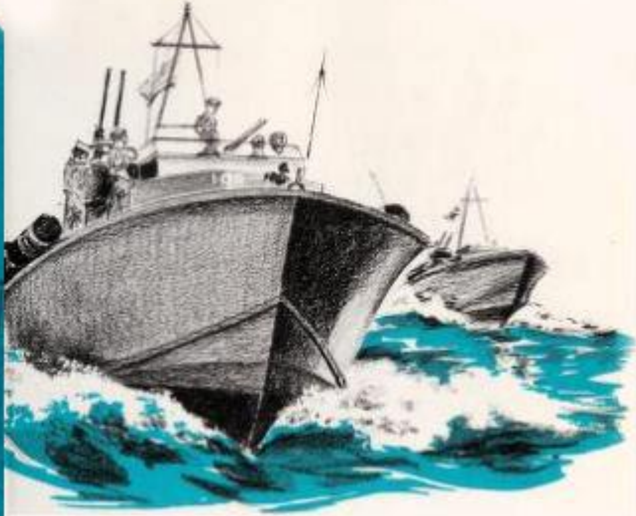
कर्णधार आणि त्याचे खलाशी कामाला लागले आणि लवकरच पीटी १०९ युद्धासाठी सज्ज झाली. तिचे टॉर्पेडो कोणतेही जहाज बुडवू शकत होते.

आता, दिवसा पीटी १०९ एका जुन्या लाकडी धक्क्याजवळ तैनात असे. रात्र होताच, सर्वजण युद्धासाठी सज्ज होत असत.

बोटीची कमान हाती घेऊन ती हळूहळू धक्क्यावरून बाहेर काढत असे.

अनेक रात्री तो शत्रूच्या जहाजांच्या शोधात समुद्रात जात असे आणि सकाळी, कोण आधी परत येते हे पाहण्यासाठी सर्व पीटी बोटी घाईघाईने धक्क्यावर परत येत असत.

पीटी १०९ चा कर्णधार नेहमी गर्जना करत आत यायचा आणि अगदी शेवटच्या क्षणी बोट थांबवायचा. बहुतेक वेळा, तोच सर्वात आधी पोहोचायचा.

एके सकाळी तो वेगाने आत आला, पण वेळेवर बोट थांबवू शकला नाही. त्याची बोट मोठ्या आवाजासह धक्क्याला धडकली आणि त्याचा एक भाग तुटला.

क्षणभर लोकांना वाटले की शत्रूंनी बेटावर बॉम्ब हल्ला केला आहे.

त्या दिवसापासून त्याचे मित्र त्याला 'क्रॅश केनेडी' म्हणू लागले.

अपघातानंतर, पीटी १०९ च्या तीन इंजिनांची दुरुस्ती करावी लागली. इंजिनांची दुरुस्ती झाल्यावर, जॉन केनेडी आणि त्यांचे कर्मचारी रेंडोव्हा बेटावर परतले.

दक्षिण पॅसिफिक महासागराच्या निळ्याशार पाण्यात इतरही पीटी बोटी होत्या.

रात्रोरात, कॅप्टन जॉन केनेडी आणि त्याचे खलाशी लहान-मोठ्या बेटांजवळून समुद्रात गस्त घालत असत, त्यांपैकी काही बेटे शत्रूच्या ताब्यात होती.

तो जहाजांचा आवाज ऐकण्याच्या प्रयत्नात पुढे जात राहिला. कधीकधी, रात्रीच्या वेळी, त्याला शत्रूच्या बेटांवर बॉम्ब टाकणाऱ्या अमेरिकन विमानांची चमक दिसायची.

कधीकधी पीटी बोटी शत्रूवर तोफगोळे डागत असत.

शरद ऋतूच्या सुरुवातीला एका रात्री, बेटांजवळ शत्रूची चार जहाजे दिसली.

पीटी बोटी अंधार पडण्याची वाट पाहत होत्या. त्या रात्री ते जहाजांचा पाठलाग करणार होते.

पीटी १०९ काळ्या लाटांवरून हळूहळू पुढे सरकत होती. प्रत्येक खलाशी ऐकण्याचा प्रयत्न करत होता.

इंजिनचा आवाज ऐकू आला.

आवाज मोठा होत गेला.

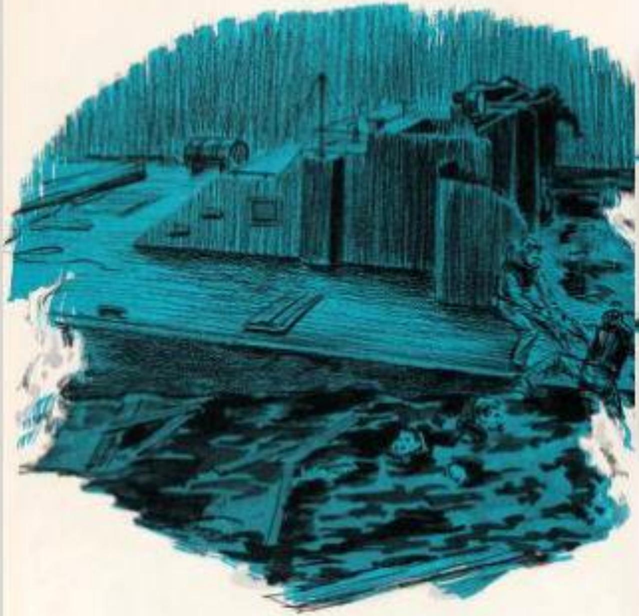
रात्रीच्या काळोखात, शत्रूचे जहाज एखाद्या काळ्या राक्षसासारखे दिसत होते. ते थेट त्यांच्या दिशेने येत होते—

एका स्फोटाने पीटी १०९ बोटीचे दोन तुकडे झाले.

लेफ्टनंट केनेडी पाण्यात पडले.

पीटी १०९ बोटीचा अर्धा भाग पाण्यात बुडाला होता. लेफ्टनंटने आपल्या खलाशांना ओरडून सांगितले. पाण्यात पोहत असलेल्या त्याच्या साथीदारांनी प्रतिसाद दिला.

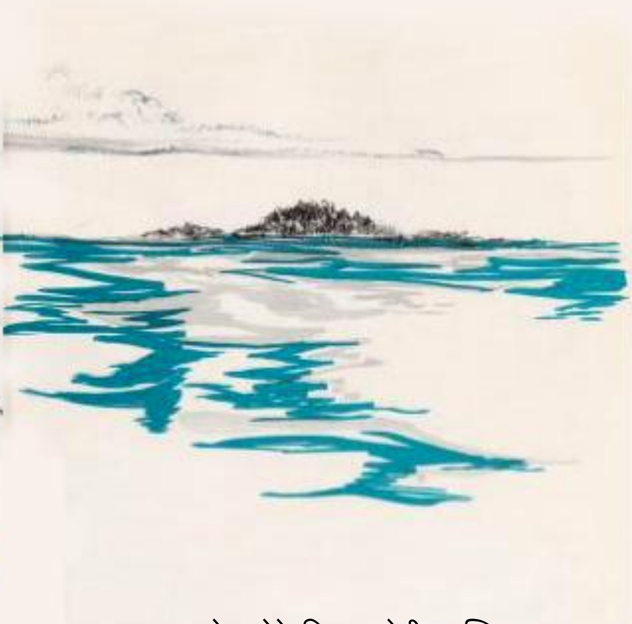
ते सर्व पीटी १०९ च्या तरंगणाऱ्या अर्ध्या भागावर चढले. लेफ्टनंटने आपले सैनिक मोजले.

दोघे वगळता सर्वजण तिथे होते. अकरा जण वाचले.

शेवटी सकाळ झाली.

तोपर्यंत खलाशांच्या लक्षात आले होते की इतर पीटी बोटी रेंडोवा बेटावर परतल्या असतील आणि त्यांना पीटी १०९ गायब झाल्याचे समजले असेल.

लेफ्टनंट केनेडी आणि त्यांचे साथीदार वाट पाहत राहिले, पण मदतीला कोणी आले नाही.

त्याला समजले की त्याला स्वतःची मदत स्वतःच करावी लागेल.

दूरवर अनेक बेटे दिसत होती आणि त्याला माहीत होते की यांपैकी काही बेटे शत्रूच्या ताब्यात होती.

दक्षिणेला प्लम पुडिंग बेट होते, जे गोल आणि हिरवेगार होते. ते इतके लहान होते की शत्रूला तिथे लपायला जागा मिळाली नसती.

लेफ्टनंटने ठरवले की तो आणि त्याचे साथीदार पोहून बेटावर जातील आणि मदत येईपर्यंत तिथल्या जंगलात लपून बसतील.

एक खलाशी जखमी झाला होता आणि त्याला पोहता येत नव्हते.

लेफ्टनंट केनेडी यांनी त्या खलाशाच्या लाईफ जॅकेटचा पट्टा दातांनी पकडला आणि त्याला स्वतःसोबत ओढत पोहायला सुरुवात केली. ते अनेक तास पोहत राहिले, मध्येच पाण्यात विश्रांती घेण्यासाठी थांबत आणि पुन्हा पोहायला सुरुवात करत.

बेटावर पोहोचल्यावर तो पाण्यातून बाहेर सरपटला आणि पांढऱ्या वाळूवर आडवा झाला.

तो थोडा वेळच विश्रांती घेणार होता, तेव्हा त्याला बोटीचा आवाज ऐकू आला.

बोटीत मित्र होते की शत्रू, हे त्याला माहीत नव्हते. तो झुडपांच्या अधिक जवळ सरकला आणि काळजीपूर्वक पाहू लागला.

शत्रूची एक बोट बेटाभोवती हळूहळू फिरत होती.

लेफ्टनंट केनेडी मदतीच्या शोधात इतर बेटांवर पोहून गेले. अखेरीस, अनेक रात्री एका बेटावरून दुसऱ्या बेटावर पोहत घालवल्यानंतर, त्यांना एका बेटावर काही स्थानिक लोक भेटले, ज्यांनी त्यांना एका मैत्रीपूर्ण गस्ती पथकाकडे नेले.

गस्ती पथकाने तात्काळ बोट पकडली आणि आपल्या सहकाऱ्यांपर्यंत पोहोचून त्यांची सुटका केली. त्यानंतर, पीटी १०९ च्या अकरा सदस्यांना घेऊन ती बोट वेगाने रेंडोव्हा बेटाकडे निघाली.

लेफ्टनंट केनेडी यांना पाठीच्या दुखापतीवर उपचारासाठी रुग्णालयात नेण्यात आले. त्याला काही आठवडे तिथे राहावे लागले.

युद्ध अखेर संपले.

आता अमेरिकेत, जॉन केनेडी यांना आपल्या देशाची दुसऱ्या प्रकारे सेवा करायची होती. त्यांना काँग्रेसचे सदस्य व्हायचे होते.

त्याचा विश्वास होता की, कठोर परिश्रम केल्यास तो मॅसॅच्युसेट्स राज्यातून काँग्रेसची निवडणूक जिंकू शकेल.

जॉन केनेडी यांनी राज्याच्या विविध भागांमध्ये प्रवास करून आणि लोकांना भेटून खूप मेहनत केली.

त्याच्या कुटुंबीयांनीही त्याला मदत केली. त्याच्या भावा-बहिणींनी आपला भाऊ जॉन केनेडी याच्याबद्दल लोकांशी संवाद साधला.

त्याच्या आई-वडिलांनी त्यांचा मुलगा जॉन केनेडी याच्याविषयी सांगितले.

इतर लोक बोलले. त्याने त्याचा मित्र जॉन केनेडीबद्दल सांगितले

मतमोजणी झाल्यावर तो निवडणूक जिंकला. तो काँग्रेसचा सदस्य झाला.

काँग्रेस सदस्य जॉन एफ. केनेडी लोकप्रिय आणि सर्वांचे आवडते होते. त्यांनी सिनेटसाठी निवडणूक लढवावी अशी अनेकांची इच्छा होती. काही काळानंतर, त्यांनी तसे करण्याचा निर्णय घेतला.

तर ती उत्तम प्रकारे करणेच योग्य होते. म्हणूनच जॉन एफ. केनेडी यांनी या प्रचार मोहिमेत शक्य तितके प्रयत्न केले. त्यांनी पुन्हा एकदा आपल्या राज्यातील मतदारांशी संपर्क साधला आणि त्यांच्याशी संवाद साधला.

त्यांनी लोकांना आश्वासन दिले की ते सिनेटमध्ये त्यांच्या कल्याणासाठी काम करतील. आणि ज्यांनी त्यांचे म्हणणे ऐकले, त्यांची खात्री पटली की ते आपली कर्तव्ये चांगल्या प्रकारे पार पाडतील.

ते पुन्हा निवडणूक जिंकले.

आता ते सिनेटर जॉन एफ. केनेडी झाले.

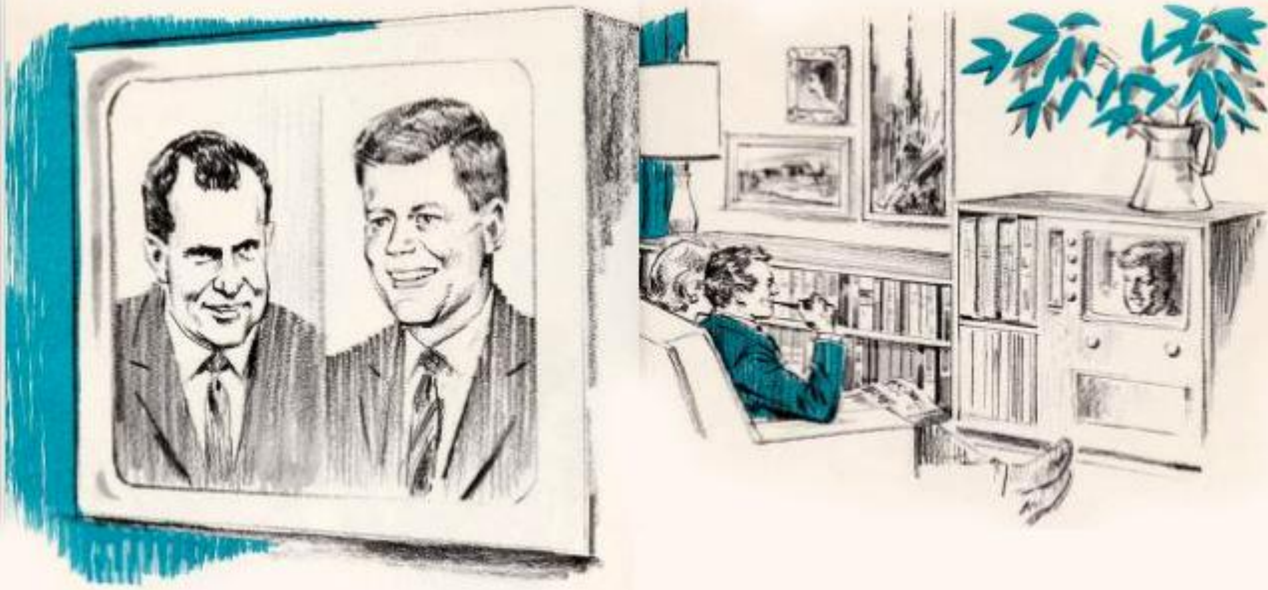
एके संध्याकाळी एका भोजन समारंभात, जॅकलिन बोव्हियर नावाची एक तरुणी सिनेटर केनेडी यांच्या समोर बसली होती.

त्या तरुणीचे सौंदर्य आणि तिचा शांत, लाजाळू स्वभाव त्याला आकर्षित करून गेला. ते वारंवार भेटू लागले आणि लवकरच त्यांनी लग्न केले.

त्याचे वैवाहिक जीवन सुखी होते, मात्र मध्येच त्याला पुन्हा रुग्णालयात दाखल व्हावे लागले.

काही आठवड्यांनंतर, ते बरे झाल्यावर घरी परतले आणि त्याने सिनेटमधील आपले काम पुन्हा सुरू केले.

त्यानंतर १९६० मध्ये सिनेटर केनेडी यांना दुसऱ्या कार्यकाळासाठी उमेदवारी देण्यात आली. ते अमेरिकेच्या राष्ट्राध्यक्षपदासाठी रिचर्ड निक्सन यांच्या विरोधात निवडणूक लढवत होते.

सिनेटर केनेडी यांनी सर्वत्र लोकांशी संवाद साधला. ते लहान गावांत आणि मोठ्या शहरांतही लोकांशी बोलले. ते टेलिव्हिजनच्या माध्यमातून लोकांच्या घरांपर्यंत पोहोचले.

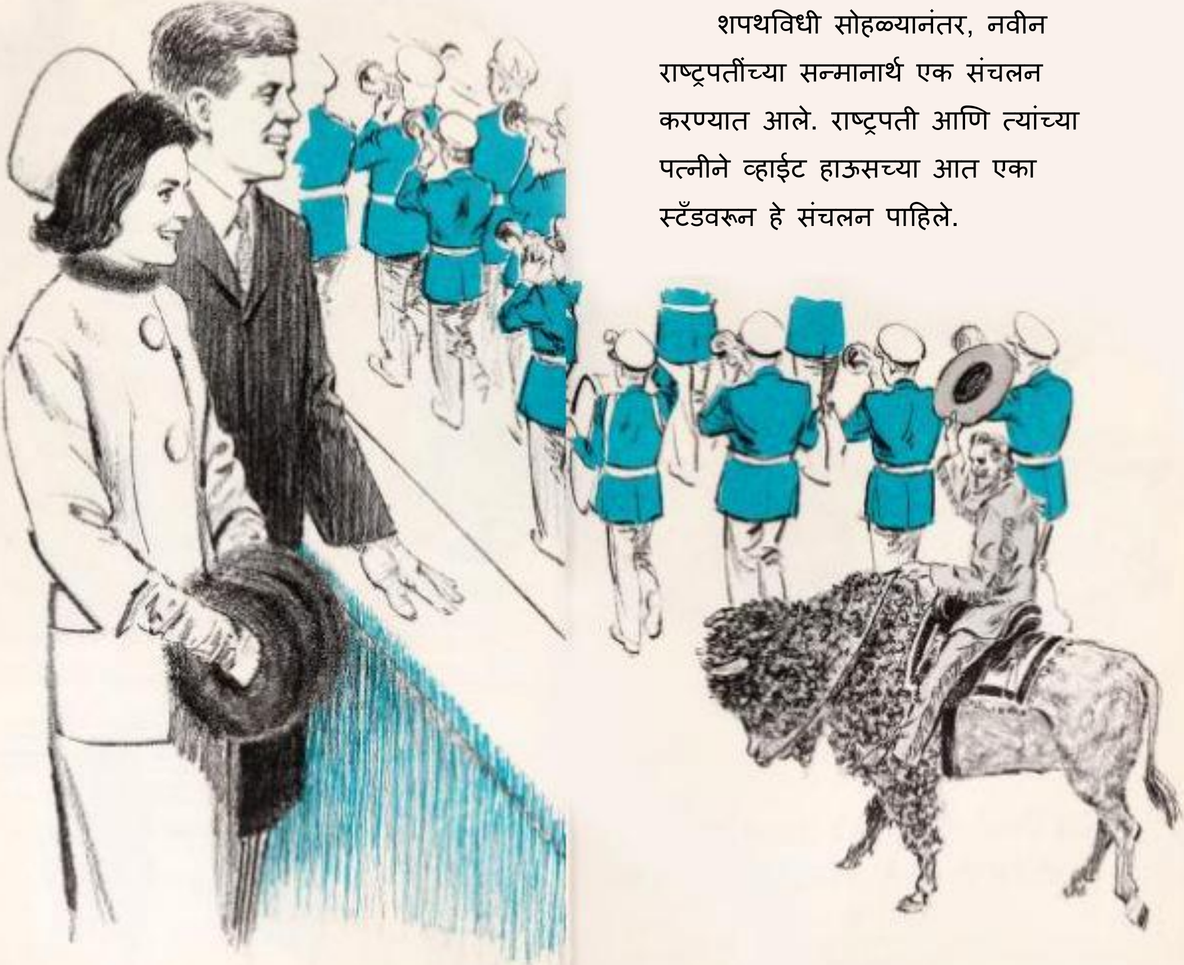
जेव्हा अखेर मतांची मोजणी झाली, तेव्हा जॉन एफ. केनेडी निवडणूक जिंकले.

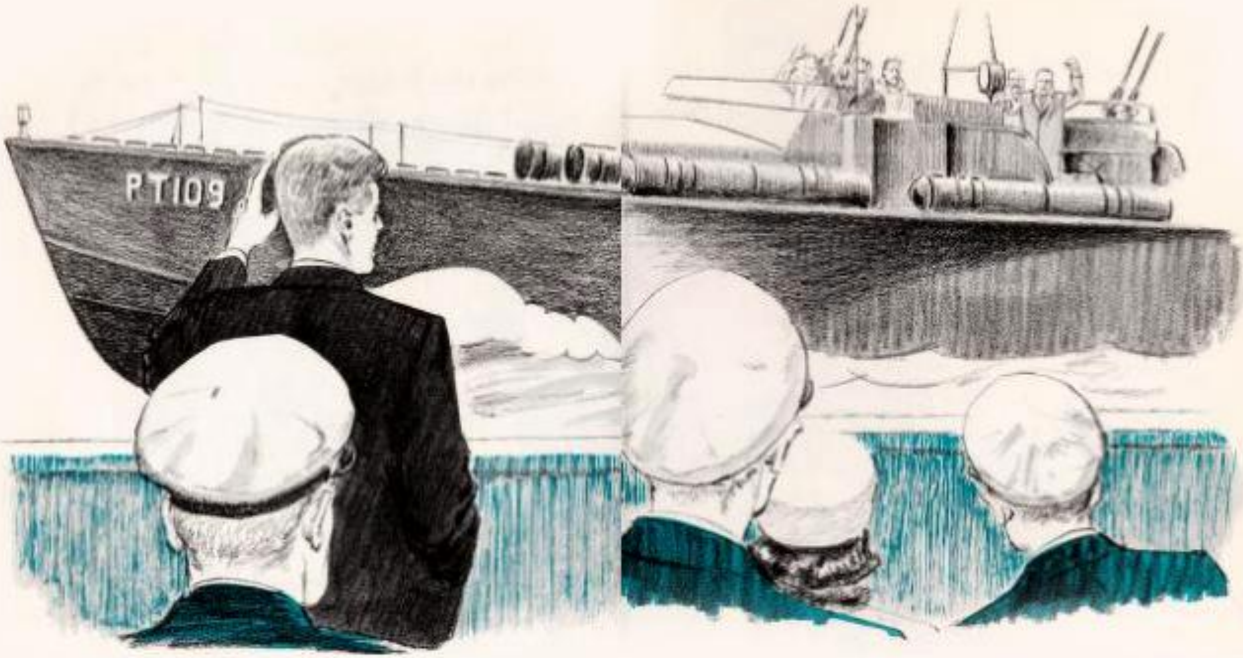

२० जानेवारी, १९६१ रोजी, कॅपिटॉलसमोरील व्यासपीठावर उभे राहून, जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी यांनी आपला उजवा हात वर करून अमेरिकेच्या संविधानाचे रक्षण करण्याची प्रतिज्ञा घेत राष्ट्राध्यक्षपदाची शपथ घेतली.

शपथविधी सोहळ्यानंतर, नवीन राष्ट्रपतींच्या सन्मानार्थ एक संचलन करण्यात आले. राष्ट्रपती आणि त्यांच्या पत्नीने व्हाईट हाऊसच्या आत एका स्टँडवरून हे संचलन पाहिले.

जोराचा वारा वाहत होता आणि बर्फ पडत होता. मग एक झलक दिसली.

त्यामध्ये एक गस्ती टॉर्पेडो बोट आणि जुन्या बोट १०९ वरील खलाशी यांचा समावेश होता.

अध्यक्ष लवकरच आपल्या पत्नी आणि दोन मुलांसह, कॅरोलिन आणि जॉन ज्युनियर, व्हाईट हाऊसमध्ये राहायला गेले.

राष्ट्रपती आणि त्यांच्या पत्नीने अनेक देशांचा दौरा केला. ते जिथे जिथे गेले, तिथे त्यांचे स्वागत करण्यासाठी लोक रस्त्याच्या दुतर्फा उभे होते.

त्यांनी अमेरिकेलाही अनेक दौरे केले.

शेवटी, ते एका रस्त्यावरून गाडी चालवत होते, आणि रस्त्याच्या दुतर्फा लोक उभे राहून त्याचे स्वागत करत होते.

त्याच्या पत्नीच्या हातात गुलाबांचा गुच्छ होता. तो एक सुंदर दिवस होता आणि लोक आनंदी होते.

मग तीन गोळ्या झाडल्याचा आवाज ऐकू आला.

एका मारेकऱ्याने राष्ट्रपतींवर गोळी झाडली आणि अर्ध्या तासाने त्यांचा मृत्यू झाला.

आता, त्या लहान टेकडीच्या उतारावर, सात तपकिरी घोडे थांबले आणि शांतपणे वाट पाहत होते.

निधन झालेल्या व्यक्तीच्या सन्मानार्थ रणशिंग वाजवण्यात आले आणि तोफा डागण्यात आल्या.

अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष जॉन फिट्झगेराल्ड केनेडी हे एक चांगले आणि धाडसी, तसेच आनंदी व मनमिळाऊ व्यक्ती होते. त्यांच्या आकस्मिक निधनामुळे संपूर्ण देश आणि जगाने शोक व्यक्त केला.

समाप्त